

PRIMEUR VOL GEVAAR

Ruben Bultinck

DE TOESPRAAK

1

Ze sloot haar computer af en dronk nog snel haar kop koffie leeg. De laatste slok morste ze bijna op het tafelkleed, ze was gehaast. De president van Frankrijk gaf straks een toespraak en ze moest ter plaatse zijn voor hij toegekomen was. Terwijl ze rechtstond en wou afruimen, werd ze plots gebeld, er verscheen een vast nummer op haar gsm.

‘Hallo, met Evelien Van Looveren?’

‘Goeiemiddag, met Jef. Ben jij al op het plein?’

De vraag kwam binnen, maar het antwoord liet op zich wachten, ze werd afgeleid door een verse koffievlek op het tapijt.

‘Hallo, Evelien? Ben je daar nog?’

‘Ja, sorry. Ik sta op het punt om te vertrekken.’

‘O! Dan laat ik je verder doen, tot straks!’

‘Tot straks, ik houd jullie op de hoogte.’ Ze legde meteen af.

Met haar gsm in de ene hand en de lege kop in de andere keek ze door het grote raam in de woonkamer naar buiten. Het prachtige uitzicht over Parijs wekte stilte op in haar hoofd. De Eiffeltoren die fier boven alle sierlijke gebouwen uitstak, zorgde voor de juiste sfeer, net als het groen in de straten. Ze voelde elke keer opnieuw een soort magie, alsof ze naar een schilderij stond te kijken. Dat was één van de belangrijkste redenen waarom ze voor dit appartement had gekozen. De zon scheen recht op de muur naast het raam, onder de digitale klok. Het uur gaf aan dat ze geen tijd te verliezen had. Ze ruimde af, stak alles in de afwasmachine en liep naar de kast bij de deur. Haar journalistenvest hing in het midden tussen de kapstokken, ze trok hem aan en verliet het appartement.

Het geluid van de deur die werd vastgedraaid, weergalmde in de gang. Ze stapte drie verdiepingen naar beneden en wreef met beide handen door haar lange blonde haren. Dat gebeurde bijna elke keer op de trap, zo was ze zeker dat alles goed lag voor ze buiten kwam. De geur van parfum in de hal herinnerde haar aan wat ze gisteravond had gezien: de nieuwe buurman had na een lange rustige avond plots ruzie met zijn vriendin, op het balkon. Iedereen op straat kon horen en zien hoe ze tekeer gingen, zo heftig was het.

In de hal leek het nog fris, maar toen ze buitenkwam, sloeg de warmte in haar gezicht, ze had meteen spijt van de journalisten-vest. Maar zo was het voor anderen duidelijk dat ze journalist was, anders mocht ze nergens staan waar de president goed te zien was. Ze trok de deur van haar wagen open en stapte in. Net voor ze wou vertrekken, rinkelde haar gsm opnieuw. Dat zou nog vaak gebeuren vandaag, met tien jaar ervaring in de journalistiek was ze dagen als deze al meer dan gewoon.

Toen ze op haar vijftiende begon was dat helemaal anders, toen liep de stress eraf, maar nu was het een avontuur. Nieuws maken zat al van jongs af aan in haar bloed. In het zesde leerjaar moest iedereen van de klas een week lang de krant lezen en vertellen over het nieuws. Dat beviel haar zo goed dat ze het de rest van het schooljaar deed en later journalistiek ging studeren.

De beltoon weerklonk in heel de auto, ze reed weg van de parkeerplek voor haar deur en nam handsfree op. De naam die op het dashboard verscheen, verbaasde haar niet.

‘Dag Dirk, zeg het maar.’

‘Hey, Evelien. Weet jij al iets meer, is er al iets bekend over het onderwerp van de toespraak?’

‘Nee, ik ben nog onderweg naar de Place de la Concorde.’

‘Ach zo. Bel mij terug van zodra je meer weet.’

‘Doe ik, tot straks!’

Toen ze richting het centrum reed, viel haar op hoe rustig het in Parijs was, de straten waren opvallend leeg. Ze hoopte dat de toespraak niet vervroegd zou worden, want dan kwam ze te laat en dat zou ze zichzelf nooit vergeven.

Ze reed een parkeerpleintje op, een paar straten van de plek waar het ging gebeuren. Na lang zoeken vond ze een plaats, ergens op het einde, het leek wel alsof heel Parijs hier stond geparkeerd.

Ze stapte uit en keek rond. In de verte hoorde ze een menigte, hier was niemand. De verlaten sfeer vond ze een mooi moment om vast te leggen, dus trok ze een foto van de lange rij auto’s die glommen in de zon. Toen ze te voet naar het plein vertrok, hoorde ze af en toe gejuich, ze werd er zenuwachtig van. Hoe dichterbij ze kwam, hoe luider het werd.

Vol ongeduld liep ze van achter een hoek het plein op. Het stond al overvol met toeschouwers, maar de president was nog nergens te zien. Tussen de drukte zag ze enkele Franse vlaggen omhoog steken, ze wapperden door een zucht wind, dat was zeldzaam vandaag.

De Place de la Concorde was voorzien om veel mensen samen te brengen. Het was een klassiek plein, omringd door oude gele gebouwen. Een hoge, opvallende obelisk stak in het midden met een scherpe punt boven de menigte uit. Er hing een speciale sfeer, het had iets feestelijk, maar toch gaf het een dubbel gevoel. Ze wrong zich tussen de mensen door om dichterbij te geraken. Er stond een breed podium opgesteld, net voor de obelisk. Twee technici sloten de laatste draden van de boxen aan.

Nicolas Landrieu was een zelfzekere en populaire president, waar iedereen trots op was. Dat maakte het moment veel groter dan het waarschijnlijk moest zijn.

‘Hoelang staat u hier al?’ vroeg ze aan een man die naast haar stond. Hij trok foto’s van de menigte.

‘Ik sta hier al twintig minuten, toen ik aankwam was het ook al zo druk.’

‘Weet u wat de president te vertellen heeft?’ De man keek haar aan zonder iets te zeggen, vervolgens las hij de naam die op haar vest stond gedrukt.

‘Ik zou het niet weten. Ik ben even benieuwd als u, mevrouw Van Looveren.’

‘Dan ben ik alvast niet de enige. Toch bedankt, meneer.’ De man knikte. Ze probeerde moeizaam dichterbij het podium te geraken.